

DE KINDERJURY

Ondanks mooi weer, strand, speeltuinen en, last but not least, het Lunapark in de Langestraat, zit ook de kinderjury niet stil op TAZ. We peilden even naar enkele reacties, halverwege deze tiendaagse...

Nelis (12j.)

"De voorbije dagen ben ik naar *GRRRRRRR!* van Endewolf gaan kijken, naar *Tocht* en naar *De vlucht van de wesp*. Er was nog iets anders ook gepland, eergisteren, maar we waren te laat. Ik ben ook al vergeten wat het was, eerlijk gezegd. Endewolf was wel leuk, ja. Het was op basis van Roodkapje, maar wel anders dan anders. Zeer afwisselend. Het was voor kinderen vanaf 4 jaar, maar mijn neefje – die is 7 – was er bij en hij vond het nogal ingewikkeld. Maar ik vond het wel grappig dus. "Tocht was ook plezant. En spannend. Het verhaal was soms een beetje droevig – het gaat over kinderen van wie de ouders vermoord zijn – maar dat duurde nooit lang. Direct daarna kwam er weer iets anders. Leuk trouwens, dat je op TAZ mensen van televisie in het echt ziet. In *GRRRRRRR!* speelde Kristien van Ketnet mee. En *Tocht* was met iemand van *Basta!* en een mevrouw van *Thuis*. "De vlucht van de wesp was heel muzikaal en ging over een jongen en een Vespa. Op een dag staat er een scooter voor de deur die van zijn opa is geweest. Die opa is tien jaar geleden verdwenen. Uiteindelijk reist de jongen terug in de tijd om nog één keer zijn opa te zien. Het was mooi gespeeld."

GAAT ZEKER NOG NAAR: APPELBLAUWZEEZIEK EN DE RIDDERSHOW.

Lolo (8j.)

"Ik moest dikwijls lachen om *GRRRRRRR!* Het ging over Roodkapje, maar ze werd door de wolf soms ook 'Blootgatje' of 'Roodkakske' genoemd. En als ze bij oma kwam, deden ze alsof ze in bed lag door een kussen omhoog te houden met daarvoor een stok met een deken. Dat was grappig. En natuurlijk was het leuk om Kristien van Ketnet in het echt te zien. Voor mij was het al de tweede keer: ik heb ze al eens gezien op *Ketnet Freeze* vorig jaar.

"Met mijn papa en mama ben ik naar *Toi / Poefie / Moi* gaan kijken. Daarna mocht ik Poefie aaien. Het is een superlief hondje. Ik zou ook wel een huisdier willen... Tijdens de voorstelling moest ik lachen toen ze een raar brabbeltaaltje (Koreaans, nvdr) begonnen te spreken. En toen die meneer opkwam en een courgette kapotsloeg op het hoofd van dat meisje. Maar ik heb niet alles begrepen, denk ik.

"*Tocht* vond ik ook echt mooi. Met die acteur van *Basta!* We zaten in de kiosk, in een klein theatertje. Het was spannend en ze hadden van die rare effecten op hun stem. Dat was wel speciaal." (SH)

GAAT ZEKER NOG NAAR: SWEET

TELEX

In het Familiepark wordt om 12u30 voorgelezen door Duc en om 14u30 is er een muziekoftreden van Peter Bultinck

Om 12u30 start de laatste *Lunch & Punch* van *rekto:verso* op het Zeeheldenplein. Onderwerp: 'Ambacht en repertoire. Was het vroeger beter? Over *Bezette Stad*, *Het Verjaardagsfeest* en *Blasted*'. De ga INTERVIEW

SIOEN & SERGE FEYS sten zijn Ruud Gielens, Stef Aerts, Bart Hollanders, Simon De Vos en Rik Van Uffelen, met moderator Wouter Hillaert.

Vanavond vanaf 22u op Café Koer: Sioen en de TAZ-band: take it to Motown

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Tina Ameel, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Kim Vlaeminck, Joseph Mostmans, Stephan Vanfleteren, Bart Grietens

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT, TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

TAZETTE #7

THEATERAANZEE.BE

WOENSDAG 04/08/2010

INTERVIEW

SIOEN & SERGE FEYS GO MOTOWN

Achtentwintig songs lang zoeven Sioen en de TAZ-band vanavond door de kluizen van Motown, van mierzoete dropjes soul tot krolse funk. Het muzikale verwonderingsparcours van Sioen en Serge Feys, pianist en aanvoerder van de TAZ-band.

Wat was de eerste single die bij jullie iets in gang gezet heeft?

Feys: "Vijf jaar moet ik geweest zijn toen ik 'She Loves You' van The Beatles hoorde. Ik was onmiddellijk verkocht. Daarna kwam Led Zeppelin, hun platen zijn voor mij de bijbel van de muziek. Neem nu een nummer als 'Kashmir': een hedendaagse rocksound die er tot op vandaag staat, en daar nog eens die fascinerende Oosterse melodieën bij."

Sioen: "Het lijdlied van mijn puberjaren was ongetwijfeld was ongetwijfeld 'Alive' van Pearl Jam. Rond mijn 14e was ik - net als mijn vrienden - helemaal in de ban van

Bob Marley. Ik had nog net geen dreadlocks maar had wel een Jamaicaanse vlag op mijn portefeuille genaaid. Ik belandde ook snel bij oude muziek, helden als Tom Waits en Bob Dylan. Als we het dan over Motown hebben, vind ik het heel grappig om te zien hoe jonge mensen er op reageren. Ik zat onlangs in de auto met mijn halfzus van 16 en die muziek stond op - ongelooflijk hoeveel van die liedjes ze kende."

Nu zitten jullie beiden achter de piano, maar is het daar ook mee begonnen?

Sioen: "Ik heb elf jaar dwarsfluit gespeeld, erg rock 'n roll, ik weet het. *{lacht}* Mijn vader was muzikleraar, dus ging ik vanaf mijn negende elke week braafjes naar de muziekschool. Op elke plaat is er nog wel een streepje dwarsfluit geslopen, maar live zul je het mij niet meer zien doen.

Feys: "Het is allemaal begonnen met een drumstel dat ik zelf in elkaar gestoken heb, met alles wat er in de wijde omtrek te vinden was. Dat klonk niet slecht, maar had één groot nadeel: een keer opgesteld, viel het niet meer te verhuizen. *{lacht}*"

Elke muzikant herinnert zich naar verluidt nog haarscherp de eerste keer dat hij naar buiten komt met eigen werk.

Sioen: "Mijn eerste optreden was voor een man of 50 in 't Genoegen, een klein rockcafeetje in de Overpoort in Gent. Ik was onwaarschijnlijk zenuwachtig. Vooraf was ik naar een voetbalmatch aan het kijken en herkende ik de stemmen van mijn vrienden die kwamen binnendruppelen. Achteraf zeiden ze: 'Het is niet goed, maar 't is ook niet vrée slecht.' Daarna heb ik alle Vlaamse cafés afgedweild, tot het wél goed was. Ik heb 250 optredens gegeven voor ik mijn eerste plaat opgenomen heb. Misschien dat jonge muzikanten dat beter ook zouden doen."

Feys: "Dat was bij mij op mijn vijftiende, met mijn eerste groepje, op het Luitfestival in de Velodroom, hier in Oostende. Dat viel goed mee, we zijn toen zelfs tweede geworden. Ik kan me voorstellen dat Sioen last had van zijn zenuwen: hij is de frontman. Ik heb mij bij TC Matic en Arno altijd wat kunnen verstoppen achter mijn piano."

Wie heeft jullie ertoe aangezet om muzikant te worden, of om het te blijven?

Feys: "Ik heb alles aan mijn vader te danken. Hij repeteerde bij ons thuis en dan kon ik het niet laten om me zelf ook achter de drums te zetten. Daarna mocht ik mee op schok met zijn dansorkest. Heel belangrijk wel: je kinderen niet pushen. Ik heb zelf een zoon - hij speelt drums en keyboard, net als ik dus - en ik laat het hem ook allemaal zelf uitzoeken."

Sioen: "Mijn ma! Twee jaar geleden had ik een optreden op de Gentse Feesten voor *Calling Up Soweto* en kreeg ik zin om daar een plaat van te maken. Ik heb toen gebeld met haar. 'Ma', zei ik, 'het kan zijn dat ik over een jaar terug thuis woon, want als ik wil deze plaat maken, ga ik er al mijn spaargeld in moeten stoppen.' Ze antwoordde onmiddellijk: 'Tuurlijk, doe dat!' Had iedereen maar zo'n ouders!"

In de aankondiging staat dat jullie enkele bijna vergeten Motown-nummers van onder het stof willen halen.

Feys: "Het enige spijtige aan Motown is dat veel groepjes onder druk van eigenaar Berry Gordy die typische zoete, onbekommerde liedjes moesten schrijven. Je ziet dat ook met Marvin Gaye, die ze de hele tijd duetten met opkomende zangeresjes toeschoven. De meeste mensen zijn alleen met dat geluid vertrouwd. Terecht, want het is fantastische muziek. Maar die muzikanten hadden veel meer in hun mars. The Temptations zijn daar nog zo'n voorbeeld van: 'Ball of Confusion', een nummer met een sterke politieke boodschap, is bijna psychedelica."

Sioen: "Ik heb het vooral voor de nummers uit hun beginperiode. Die zijn heel up-tempo, bedoeld om er de twist-en-jive op te dansen. 'Do You Love' me van The Contours bijvoorbeeld, probeer maar eens om dat niet mee te zingen. Verder kom ik toch weer bij Smokey Robinson & The Miracles uit. Hun 'Mickey's Monkey' gaat over een kerel die pas is in de stad aangekomen is en iedereen een nieuw dansje aanleert. Het is muziek om te plezieren. Vanaf nu maak ik alleen nog maar muziek om mensen blij te maken. Dat is bij deze beloofd!" (JD)

SIOEN TAKES IT TO MOTOWN, VANAVOND OM 22U OP CAFE KOER.

INTERVIEW TUUR DE WEERT

Eén van de voorstellingen van 't Arsenaal, het theaterhuis van curator Michael De Cock, is *De pruimelaarstraat*. In zijn roman, gebaseerd op waargebeurde feiten, vertelt Louis Van Dievel over de lustmoorden die Staf van Eyken begin jaren zeventig in Bonheiden gepleegd heeft. Maar meer dan op de moorden focust hij - fictief - op de burens van de moordenaar en hoe zij hun eigen geheimen angstvallig proberen te beschermen. Volgens Michael de Cock gaat de voorstelling over mensen die niet met hun eigen waarheden, emoties en lusten om kunnen. Vroeger niet en nu nog altijd niet. Een gesprek met acteur Tuur De Weert over het stuk, maar ook over zijn ervaring op TAZ.

Waarom hebben jullie voor dit stuk gekozen?

"Ik weet niet meer hoe we juist bij het boek terecht gekomen zijn, maar het diende zich als het ware een beetje aan. Nadat we het gelezen hadden, kwamen we tot de conclusie dat er theater in zat en dat als er een voorstelling over gemaakt moest worden, het bij ons moest gebeuren. Het boek is geschreven in een vrij volkse taal, maar de mensen van de oorspronkelijk cast waren allemaal afkomstig van Mechelen - dus wij kenden dat idioom. Nog een belangrijke factor die meegespeeld heeft in de keuze voor dit boek, is dat ieder van ons op één of andere manier met dat verhaal te maken heeft. Mijn vrouw bijvoorbeeld komt uit het dorp waar het eerste slachtoffer is gevallen. Mijn schoonvader is een week gestorven na het eerste slachtoffer en naast het slachtoffer begraven. Ik heb aan het graf van die vrouw gestaan. Op die manier heeft iedereen wel iets met die gebeurtenissen te maken en voelen we ons allemaal bij het verhaal betrokken."

Hoe trouw volgen jullie de roman, die een mengeling is van fictie en non-fictie? Hebben jullie daar zelf nog elementen aan toegevoegd?

"Wat in het stuk staat, komt allemaal uit het boek. We zijn zelf niet gaan fantaseren. We hebben wel dingen weggelaten en keuzes gemaakt, bijvoorbeeld in de rangschikking van de feiten, maar hebben niks toegevoegd, of dingen veranderd aan het verhaal."

Hoe voelt het voor u, als ervaren acteur, om hier tussen al dat jong geweld te staan?

"Ik ben al sinds de beginperiode een trouwe bezoeker van Theater Aan Zee, dus ik heb al veel gezien, waaronder ook veel jonge mensen. Daarnaast heb ik ook enkele jaren in de jury voor Jong Theater gezeten. Het interesseert mij geweldig hoe iedere generatie naar theater kijkt, wat ze daarvan verwachten en wat ze daar dan van willen

ONDERTUSSEN IN DE BADKAMER HET TEKENATELIER VAN SABIEN CLEMENT

Tussen alle theater- en muziekbedrijvigheid door, zijn er ook andere artistieke zielen in Oostende actief. Op één hoog in het stationsgebouw, meer bepaald in de badkamer (jawel) naast het redactielokaal van uw favoriete festivalkrant, werkt sinds vorige week Sabien Clement. Bij de koffieliefhebbers op TAZ - en dat zijn er nogal wat - is zij bekend als "een van de zusjes" van de Koffie Queen op Café Koer. Maar in het dagelijkse leven is zij illustratrice, onder meer van het in 2008 met een Gouden Uil, Boekenwelp en Boekenpluim bekroonde *Linus*. Het titelpersonage in dit poëtische verhaal is een jongen die zijn oudere broer verloren heeft en die troost vindt in zijn verbeelding, terwijl zijn treurende moeder "als een schim door het huis spookt". *Linus* oogstte lof alom en was het resultaat van een samenwerking met een collega-illustrator, Pieter Gaudesaboos, en auteur Mieke Versyp, die in theaterkringen vooral bekend is als dramaturge voor de Kopergieterij.

Het bekroonde trio is momenteel een nieuwe publicatie aan het voorbereiden, die andermaal zal uitkomen bij Lannoo - normaal in november. Maar eerst heeft Sabien nog een andere deadline voor de boeg, meer bepaald de vormgeving van de nieuwe seizoensbrochure van figurentheater De Maan uit Mechelen. Sabien: "Elke ochtend werk ik voor de Koffie Queen, bij mijn zusje Dorien. Ik begin met de opkuis en doe de vroege shift, daarna gaan we iets eten in de backstage en dan trek ik mij terug in mijn badkamertje (*lucht*). Ik heb daar alleen maar daglicht om te werken, dus stop ik uiterlijk om een uur of tien 's avonds. Maar ik zit er graag - en het helpt om tussen werkende mensen te zitten om mezelf op gang te houden. Ik ben blij dat het lukt, want ik was er op voorhand niet helemaal gerust in."

"Toen ze mij vroegen van De Maan, om hun brochure te maken, was mijn eerste reactie: oei, dat zal moeilijk zijn. Ik had al veel werk, en sowieso had ik aan mijn zus beloofd om mee te werken op TAZ. Maar bij De Maan waren ze bereid om daarvoor hun deadline te verleggen, en dus ben ik hier twee jobs aan het combineren... Met dank aan mijn zusje - ze vindt dat mijn werk als illustratrice voorrang moet krijgen, maar ik wou haar niet in de problemen brengen. Gelukkig is er nu Hanne (*Struyf, actrice en één van de gidsen voor de Nomaden, nvdr*). Met haar klikt het enorm goed en zij springt nu bij."

"Vandaag zijn de mensen van De Maan op bezoek geweest, hier in mijn badkamertje. Ze waren precies wel content over de tekeningen tot dusver. Dat was fijn om te horen. Mijn stijl omschrijven? Goh. Doorgaans werk ik met fragiele lijnen en collagetechnieken. Mijn streefdoel is om emoties zo goed mogelijk te vatten op papier. Meer en meer doe ik dat ook voor een volwassen publiek, naast mijn werk voor kinderen. Dat is een uitdaging die ik niet uit de weg wil gaan. En daarnaast geef ik af en toe les... Om maar te zeggen: ik weet wat gedaan. (*Wijst op een tekening op haar tafel*) Wat denk je, als illustratie voor in het krantje? Dit zal normaal de cover zijn van de seizoensbrochure van De Maan. Is dat iets? Oké? Alsjeblieft. Dan heb je iets in avant-première in de TAZette. (*lucht*)" (SH)

WWW.SABIENCLEMENT.BE
WWW.KOFFIEQUEEN.BE

EXPO - IMAGINE

Dat de rode draad doorheen deze festivaleditie de vluchtelingenproblematiek is, zal iedereen ondertussen wel al door hebben. Maar dat er in de bovenverdieping van het stationsgebouw ook een tentoonstelling over daklozen in Oostende loopt, is tot hier toe misschien nog een goed bewaard geheim gebleven.

De organisatie Imagine heeft zich de voorbije twee winters ingezet voor de opvang van deze mensen. Spijtig genoeg is hun toekomst onzeker: de opvang voor komende winter is nog geen vaststaand feit en ook het gebouw waar ze nu resideren, de turnzaal van de oude Vercaemerschool, is geen vaste verblijfplaats. *Imagine* kan dus niet voor structurele opvang zorgen.

Niet alleen geeft de tentoonstelling *Imagine* een beeld van de werking maar toont ze ook, aan de hand van een nagebouwde couchette, keuken en leefruimte met authentieke afsprakenroosters en huisregels, hoe de tijdelijke verblijfplaats is ingericht. Door het cijfermateriaal krijgen we een heel concreet beeld van wie deze daklozen zijn en met hoeveel in de koningin der badsteden aanwezig. Door de persoonlijke verhalen komen we te weten hoe men in zo'n situatie verzeild raakt.

De foto's in de tweede ruimte laten ons kennismaken met enkele van de bewoners die goedlachs en zonder schroom poseren voor de camera van Kim Vlaeminck. In een hoek staan enkele dozen met schoenen; zij maken onderdeel uit van het kledingaanbod waar ze gebruik van kunnen maken.

Met deze tentoonstelling kan *Imagine* een beginnend inzicht geven in de leefwereld van de daklozen maar kan ze ook zichzelf als organisatie voorstellen. Hopelijk kan het bijdragen in het overtuigen van de bevoegde instanties om mee na te denken over een vaste uitbouw van de werking. Hiervoor is niet alleen de organisatie zelf vragende partij, maar ook de bezoekers van het centrum die in hun verhalen duidelijk laten merken dat er nood aan is. Tine Weyns, stuurgroep lid van de organisatie, geeft nog mee dat het, uiteraard, belangrijk is dat deze mensen een dak boven hun hoofd hebben en van een warme maaltijd kunnen genieten, maar ook: dat ze ergens aanvaard worden en de kans krijgen om nieuwe keuzes te maken. (CVC)

GRATIS TE BEZICHTIGEN IN HET STATIONSGBOUW
TOT ZATERDAG 7/08 VAN 14U TOT 18U

LUNCH & PUNCH #2 - DE QUOTES

In *rekto:verso's* 'Lunch & Punch, deel 2' werd maandag het thema "Ikzelf & de wereld: Waar gaat de grens?" besproken, met als gasten Bert Hana (*Papadag – een diavoorstelling*), Kris Kuppens (Braakland/ZheBilding), Mokhalled Rasem en Julia Clever (*Irakese Geesten*). Een verslag in de vorm van enkele opgemerkte quotes...

"Natuurlijk kan het om biografisch materiaal in je werk te gebruiken. Maar geef nooit je geheimen prijs. Waak over een eigen stijl. En vertrek vanuit je eigen tijd. Alleen dan kan je iets maken dat tijdloos is."

"Jonge makers zeggen me: iedereen roept dat ik het meer over de wereld moet hebben, maar ik kén die wereld helemaal niet. En wat dan nog als ze het over hun eigen wereld hebben? Alsof de grote wereld daar niet in binnenkomt? Je moet die clash juist weten uit te vergroten, die grens aftasten en in dat tussengebied gaan staan."

"In de jaren '70 kwamen makers al leuzen scanderend het podium op. Maar breng ze eens naar hier? Het is vandaag zo moeilijk geworden je in te schrijven in een groot verhaal. De wereld is zogezegd een dorp geworden, maar de wereld was vroeger een dorp. We geloofden dat het echt mogelijk was onze stempel te drukken. Vandaag ben je ofwel idealistisch, ofwel hypocriet, als je gelooft dat je impact kan hebben. De terugkeer naar de privé, het individu, de persoonlijke agenda, is een logische reactie."

"Hoe moet ik mij verhouden tot de wereld, is een vraag die automatisch bij je opkomt als maker. Naar antwoorden op die vraag blijven zoeken, dat is óók engagement. Het is niet omdat je geen missie hebt, dat je niet geëngageerd bent."

"Alleen over dingen waar je wakker van ligt, kun je pregnante dingen maken. En daar maak je keuzes in, hoe hard dat ook is. Van sommige heel erge dingen lig ik gewoon niet wakker op dit moment."

"Voor ik aan een voorstelling begin te werken, ga ik naar de rommelmarkt. Daar vind ik mijn beste materiaal. Zoek het niet te ver. Werk met wat je hebt."(TA)

'LUNCH & PUNCH #3', VANDAAG OM 12.30U OP HET ZEEHELDENPLEIN,
OVER: 'AMBACHT & REPERTOIRE: WAS HET VROEGER BETER?'

maken. Hoe ze theater iedere keer op hun manier opnieuw uitvinden. Dat vind ik heel boeiend. Ik heb zelf ook al vaak met jonge mensen samengewerkt en ga elk jaar met veel plezier kijken naar wat ze brengen."

Bent u dit jaar al naar voorstellingen van jonge makers geweest?

"Ik ben natuurlijk naar FC Bergman gaan kijken, want dat wou ik absoluut niet missen. Ik hou erg van Pinter en ik heb enorm veel waardering voor wat zij doen. Zij gaan er nogal wild tegenaan en met al hun geweld gaan ze soms al eens uit de bocht, maar dat is hen van harte gegund. Dat uit de bocht gaan bedoel ik trouwens positief: ik apprecieer enorm hoe ze op hun manier met dat materiaal omgaan en hoe ze dus het theater 'heruitvinden'." (CVC)

VANDAAG OM 14U EN 19U - OTC (FYZIX)

SONGTEXT JOEP CONJAERTS

Joep Conjaerts is een singer-songwriter die veel naar Dylan geluisterd heeft. "Dat merk je natuurlijk aan mijn teksten, ze lopen nogal eens uit. Het lukt me niet om in korte statements te schrijven, dat vind ik heel lastig in het Nederlands. 'Spannend Boek' gaat over een relatie waar je eerst misschien niet echt klaar voor bent. In de aanvang schets ik de details, zorg ik voor de aankleding. In het refrein hoor je dan weer een motief dat pas in de laatste strofe echt duidelijk wordt."

Spannend Boek

Ik zit hier in een gele trein
Een kale man staart me aan
Een meisje met een zenuwtrek
Een jongen met een walkman op
De conducteur schreeuwt een zin
Voeten glijden van de bank
Een stem druipt door de intercom
We komen aan in Amsterdam

De deuren sissen open
Iemand duwt me aan de kant
Het ruisen van de grote hal
Het rennen van een late man
Wat doe ik hier op dit perron
Langzaam kijk ik achterom
De trein is al vertrokken
Er is geen weg terug

Wat heb je aan een spannend boek
Als je niet weet hoe je lezen moet
Als je blind bent voor de spiegel
Als je liever gaat dan blijft
Als je niet weet wat je afslag is
Als achter elke hoek een bocht begint
Als je knipperlicht naar rechts uitstaat
En toch besluit linksaf te slaan

Bier smaakt beter uit de fles
Een oude vriend die jarig is
We waren samen onderweg
Maar wisten niet waarheen
Dat scheidt een band, dat blijf je trouw
Maar weet je wat ik vragen wou
Er is zoveel veranderd
Blijft dit wel bestaan

We dansen en we praten wat
Over wat ons zoal bezighoudt
Het lijkt weer net als vroeger
Twee handen op een buik
De alcohol doet zo zijn best
Maar toch wil ik op tijd naar bed
Het is niet meer zoals het was
En morgen wacht de trein

De trein heeft mij weer teruggebracht
Ik ben weer in de oude stad
Waar iedereen wat zachter praat
En opkijkt naar de kathedraal
Misschien hoor ik wel nergens thuis
Maar ik sta voor jouw witte huis
Waar ik weet dat ik kan kloppen
Waar ik weet dat jij zult staan

Verhoging van de zwaartekracht
Zodra ik niet meer bij je was
Maar ik rook je geur door alles heen
Onder mijn huid droeg ik je mee
En hoe ik het ook wend of keer
Bereken of beredeneer
Ik lig graag in je armen
Ik verlang niet meer naar meer
Ik denk dat dit mijn afslag is
Als achter deze hoek een bocht begint
Dan zoek ik niet de nooduitgang
Ik rijd vastberaden door
Als mijn knipperlicht naar rechts uit staat
Dan kom ik mijn belofte na
Wat ik eigenlijk wil zeggen
Is dat ik liever blijf dan ga

BEZETTE STAD/VILLE OCCUPÉE BRING THE NOISE

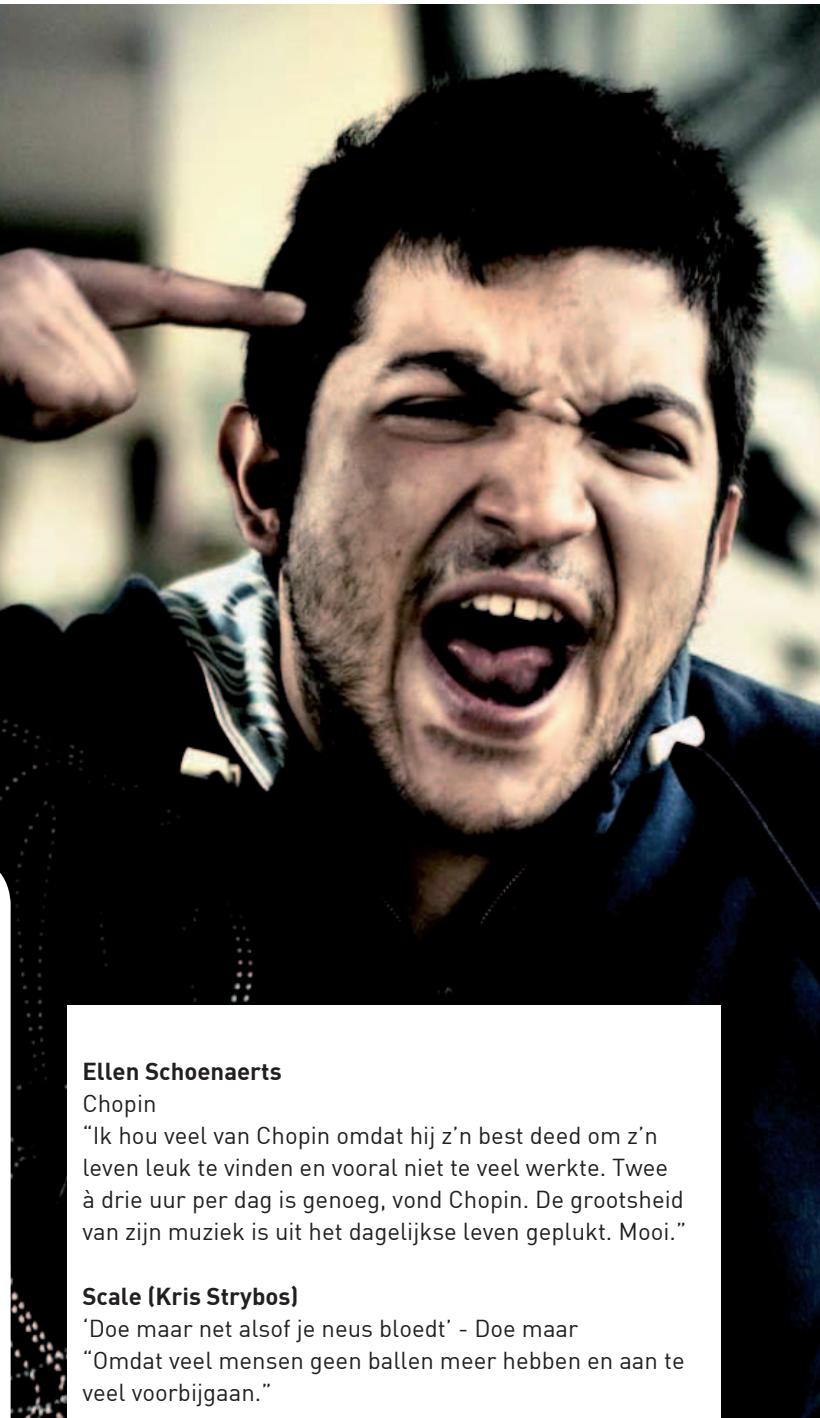
Toen Paul Van Ostaijen zijn dichtbundel *Bezette Stad* (1921) schreef, had hij de bezetting van Antwerpen tijdens WO I voor ogen. Vandaag wordt de stad niet meer bezet door geweren, maar door reclameboodschappen, consumptiedwang en betaalbaar geluk. De bonte groep beatboxers, rappers, acteurs die in de KVS-productie *Bezette Stad/Ville Occupée* hun stad opnieuw opeisen, doet dat minstens even expressief als Van Ostaijen. Wij vroegen het bonte volkje naar dé song die hun stem vertolkt. Yo!

Karim Kalonji

'Is it Because I'm Black' - Syl Johnson
"Ik herken me sterk in dat nummer wat betreft de zoektocht naar m'n negritude. De jongere generatie is daar misschien minder mee bezig, maar ik ben heel vaak met m'n kleur geconfronteerd geweest. Mijn ouders zijn Belgisch-Congolees, ik ben dus een 'halfke'. M'n ouders zijn uiteraard erg verschillend van type, maar zelf heb ik daar nooit op gelet. Het is een harde slag geweest om te merken dat anderen dat wel deden. Hoe Syl Johnson zingt over die zoektocht, dat raakt me echt. Niet alleen de lyrics zijn straf maar ook de manier waarop hij het zingt. Dat is echte soul, zoals je ze niet meer hoort. Het is gek: onder zwarten ben ik als halfbloed steeds aanvaard geweest, alleen tussen blanken heb ik problemen gehad. Er is een moment waarop Sly dat zegt: als je bent zoals ik, een halfbloed dus, dan ben je een zwarte. Hij heeft gelijk."

Pitcho Womba Konga

'Bring the Noise' - Public Enemy
"Music is noise and noise is life – music is harmony of noise and song."

Ellen Schoenaerts

Chopin
"Ik hou veel van Chopin omdat hij z'n best deed om z'n leven leuk te vinden en vooral niet te veel werkte. Twee à drie uur per dag is genoeg, vond Chopin. De grootsheid van zijn muziek is uit het dagelijkse leven geplukt. Mooi."

Scale (Kris Strybos)

'Doe maar net alsof je neus bloedt' - Doe maar
"Omdat veel mensen geen ballen meer hebben en aan te veel voorbijgaan."

Serdi Alici

'My Name Is' - Eminem
"Ik vind de inhoud van het nummer heel goed – geen betere manier om jezelf voor te stellen. Goeie flow. Dr. Dré maakt vette beats. Onovertreffbaar. De groove is perfect."

Joost Maaskant

'Take Off My Pyjamas' - Laurel Aitkin
"Het is een hele oude skaband die een beetje bluesy ska maakt, met een gigantische swing tussen de nummers. De zanger heeft hele simpele teksten die toch veel zeggen. De tekst van 'Pyjamas' gaat over iemand die z'n pyjama wil aandoen, want hij wil naar bed. De song heeft een soort kinderlijkheid maar ook een soort vermoeidheid – 'ik heb er geen zin meer in'. Het is zowel troostend als droevig. Op een vrolijke manier spreekt hij een soort vermoeidheid van het leven uit. Zo'n lichtheid met een zwaarte eronder is simpel en effectief. En superdansbaar." (EC)

VANDAAG 17U - CURSAAL WESTHELLING - PETIT NICE

COLUMN PEPIJN LIEVENS

Ik zag nog nooit een vrouw die zo mooi was als Clara van den Broek. Ze stond daar, helemaal alleen, in een schuddend loodsje, met een verhaal als instrument. Ze sprak niet, ze zuchtte en zoemde. Ze speelde niet, ze was, voor heel even. En wij mochten luisteren en grinniken en soms al eens lachen, maar vooral stil zijn, om geen moment te missen van die voorstelling die maar één seconde leek te duren. Het was niet groots, niet halsbrekend of overdonderend. Er was geen kunstzinnige projectie en geen reusachtig decor. Er waren wel heel veel beelden, die ze opriep met haar zacht geklater. Beelden van ruisend leven in Roemenië, van een benauwd besloten hotelkamer in Brussel, van de coulissen van een hoerenkot, van de ronding van een opbollende buik, van eenzame tranen, van heimwee, eeuwige heimwee, naar wat nooit meer zal zijn. Dat is wat theater kan zijn: de werkelijkheid en het vervolgens opstijgen. De ruwe waarheid verpakt in een pralinedoos.

Ik zit na de voorstelling in een Oostends volkscafé, wat dromerig voor me uit te staren, zoals het schrijvers betaamt. Ik vertoef nog in de wereld van Clara, als ik bruusk met het heden word geconfronteerd. Aan de toog staat een man, naar de bodem van zijn glas te turen. Hij kijkt niet, hij tuurt, met wijd opengesperde ogen. En wel om een voor de hand liggende reden: twee lucifers houden zijn ogen open. Ik wil net opstaan om een drankje te halen en terloops aan die man te vragen wat er met hem gebeurd is. Een ooglidverlamming, vermoed ik. Daar heb ik al eens over horen vertellen, over mensen die hun ogen sloten omdat ze iets afschuwelijk zagen. Bijvoorbeeld een man die zijn vrouw vond in de echtelijke sponde, terwijl ze de liefde bedreef, met haar bloedeigen zus. Of een moeder die haar stervend kind in haar armen wiegde terwijl het zijn laatste woordjes mompelde: "Mama, laat me niet alleen". Een stukgeslagen spiegelpaleis van

dromen. Vervolgens besloten de ogen die dit zagen om nooit meer te kijken. Ik wil net de man met de luciferogen uithoren over de vreselijke beelden die hij onlangs moet hebben gezien, als de politie een razzia houdt. Een razzia! In een volkscafé! Nu ben ik al op vele plaatsen geweest, in discotheken groter dan kathedralen en in afterpartygelegenheden die nooit sluiten. Op plekken waar de wodka Redbull in beken stroomt en dealers de coke eigenhandig in neuzen duwen. Op plekken kortom waar men een razzia verwacht. Maar in een volkscafé?! De agenten beginnen lustig de volksmensen in elkaar te rammen. Het bloed spettert in het rond. Bierglazen, asbakken en poedels vliegen door de rokerige lucht. In een oogwenk is het café vertimmerd. De flikken nemen enkele weerbarstige individuen mee, waaronder een hoogbejaarde vrouw in een rolstoel, een dwerg met een bocheltje en een dakloze met een paraplu. De man met de luciferogen laten ze staan. Ik krijg dan toch de kans om eindelijk te vragen waarom hij zijn ogen heeft gesloten. "Omdat ik moe ben", zegt hij. Vervolgens lost hij op in het niets. Op de plek waar hij heeft gestaan dwarrelen rozenblaadjes en huidschilfers.

Zit ik nu in een volgende voorstelling of is het realiteit? Na enkele dagen Theater Aan Zee beginnen waarheid en fantasie te versmelten. Ze lopen in elkaar over zoals mijn dagen in mijn nachten, haast onmerkbaar, om me dan opeens meedogenloos te confronteren. Ik weet niet meer wie of waarom ik ben, in welke voorstelling ik zit. Zou het dan toch bestaan, een overdosis theater? Een ondoordringbaar delirium. Nog een paar dagen volhouden. En dan *cold turkey*.

WWW.SCHRIJVERSPODIUM.BE

4,56

Zoveel miljoen euro moet De Lijn dit jaar besparen in West-Vlaanderen alleen. Voor heel Vlaanderen gaat het om niet minder dan 51,8 miljoen euro. De vakbonden vinden dit cijfer "onverteerbaar" en dus wordt er gestaakt vandaag, vooral in de kustregio. Daardoor zal de kusttram vandaag niet uitrijden. Gelukkig zijn er nog de gratis huurfietsen van de Stad Oostende. Hop met de beentjes...